మనసులూ...! మమతలూ...!

శ్రీ కొండముది శ్రీరామచంద్రమూర్తి

ఆరోజు ఉదయం నిద్ర లేచీ లేవకముందే, నాక్కనుపించింది ఎవరో క్రొత్తవాళ్లు లంకంత మా ఇంట్లో తిరుగుతుండడం. వంటింటి గుమ్మం దగ్గరగా గడప నానుకుని కూర్చుని ఓ క్రొత్తావిడతో మాట్లాడుతోంది మా అమ్మ, మధ్యమధ్య పమిటకొంగుతో కళ్లు వొత్తుకుంటూ. నల్లగా బొద్దుగా కాకీలాగు తొడుక్కున్న ఓ ఎనిమిదేళ్ళ అబ్బాయి గోడప్రక్కనున్న ట్రంకుపెట్టెమీద కాళ్ళు రెండూ ముడుచుకుని భయంభయంగా దిక్కులు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. నల్లగళ్ళ పూలపరికిణీ కట్టుకున్న ఒక తెల్లమ్మాయి గిరగిరాలు తిరుగుతూ తనజడ తను చూచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

నాకు మెలకువ పూర్తిగా రావడంలేదు. కానీ ఆ అమ్మాయిని చూస్తుంటే మళ్లీ కళ్లు మూసుకోవాలనిపించటంలేదు. మంచంమీద ముసుగు తొలగించుకొన్న నన్నుజూచి ఒక్కసారి పక్కున నవ్వి తిరిగి తన పనిలో నిమగ్నురాలైంది ఆ అమ్మాయి. ఆ పసిపిల్ల నవ్వినప్పుడు విప్పారిన మల్లెపువ్వు జ్ఞాపకం వచ్చింది ఒక్కక్షణం. తెల్లని ఆ అమ్మాయీ, నల్లని ఆ జడా అల్లానే శాశ్వతంగా నాలో స్థిర నివాసం ఏర్పరచుకున్నాయి.

నిద్రలేచినా మంచం వదలని నన్నుజూచి మా అమ్మ "ఏడైంది రామూ!" అన్నది మెల్లగా. ఏమైనా పని ఉన్నప్పుడు ఆమె చెప్పేతీరలాంటిది. నిద్రబద్ధకం కొద్దిగా వదిలించుకుని, దుప్పటి ఓమూలకు తన్ని, విధిలేక మంచం దిగి ఇంట్లో క్రొత్తవాళ్లున్నారన్న బిడియంతో గబగబా తల వంచుకునే దొడ్డిగుమ్మం వేపు నడిచాను. అంతవరకూ అమ్మతో మెల్లగా మాట్లాడుతోన్న ఆ క్రొత్తయువతి నా బిడియాన్ని చూచి కాబోలు కొద్దిగా పెద్దగా నవ్వి నన్నుసరిస్తూ 'అలా సిగ్గుపడుతున్నావేమిటి రామూ నన్నుజూచి?' అన్నది సన్నగా.

అలా అంటున్నప్పుడు ఎందుకో ఆమె స్వరం కొద్దిగా వణికింది. కంపించే ఆ స్వరం విని ముందుపోతున్న నేను ఒక్కసారిగా వెనక్కు తిరిగాను.

ఉబికివస్తోన్న దుఃఖాన్నాపుకోటానికి బలవంతంగా ప్రయత్నిస్తోందామె.

ఆమె వదనం తిలకరహితమై వెలవెలా బోతోంది.

ఆ నీలికళ్లు తీరని ఆవేదనతో కుమిలిపోతున్నట్లున్నాయి.

నేను వెనుకకు తిరిగి ఆమెవేపు సూటిగా చూస్తున్నానని తెలిసికొని, నాలోకి చూడలేక, వక్కసారిగా రెండుచేతుల్తోనూ మొగాన్ని కప్పుకుని తన విషాదాన్ని నేను తెలిసికోకుండా ఉండాలని విఫల ప్రయత్నం చేసిందామె.

ఇంతసేపూ ఒకప్రక్కగా నిలబడి నా మనోభావాలను సునిశితంగా పరిశీలిస్తున్న మా అమ్మ నన్ను సమీపించి "చిన్నప్పటి సీతనే మఱిచావా రామూ!" అన్నది శాంతంగా, ఎన్నడో గతంలో కోల్పోయిన ఆ అమూల్యవస్తువు తిరిగి సమీపిస్తున్న సమయంలో దూరం చేసికోవద్దన్నట్లుగా.

ఆ మాట వినగానే దశాబ్దం నాటి ఆ మధుర గాథ వక్కసారి నా స్మృతిపథంలో మెఱసి నన్ను పిచ్చివాణ్ని చేసి దూరంగా అదృశ్యమైంది.

సీత! ఒకనాడు నన్నున్మత్తుణ్ణి చేసిన సీత! నా హృదయంలోని 'మాధుర్యాన్నంతా ఆమెముందుపోసి, జాలిగా, ప్రేమగా 'నేనంటే నీ కిష్టమేకదు సీతా' అని అడిగినప్పుడు పేలవమైన ఓ నవ్వు నవ్వి మౌనంగా వెళ్లిపోయిన సీత!

ఆమె ఇప్పుడిలా అకస్మాత్తుగా ఎందుకు నా గృహంలో అడుగిడిందో నాకర్థంకాలేదు. సీతవేపు చూచాను. ఇంకా అలానే దుఃఖిస్తోంది. ఆడుకుంటున్న ఆ బంగారుపాప వేపు చూచాను. చిరునవ్వుల జల్లులు చిందించుకుంటూ తన ప్రపంచం తను నిర్మించుకుంటోంది. ఆ నల్లబ్బాయివేపు చూచాను. అర్థంకాని దృక్కులతో సీతవేపు దీనంగా చూస్తున్నాడా పిల్లవాడు!

మా అమ్మ మళ్ళీ నా వేపు చూచి అన్నది. "నా అన్నవాళ్లందరూ గతించారట. ఆస్తిపాస్తులు గానీ అండదండలు గానీ లేవట పాపం!"

ఒకనాడు నన్ను తృణీకరించి వెళ్లిపోయిన సీత ఈనాడు తిరిగి నా పంచజేరి నా అనుగ్రహం ఆశిస్తోంది. ఒకవేళ ఇప్పుడు నేనూ తిరస్కరిస్తే?

ఊహించుకోలేకపోయా నా దృశ్యాన్ని. సిరి కోసం అప్తులమని చేరేవారు కోట్లకొలది. ఆమెకున్న కొద్ది ఆస్తిపాస్తులూ హరించిన తర్వాత? నడివీధిలో ఆ అమాయకపు పసికందులు అన్నహారాలకోసం గోడుగోడున అలమటించవలసి రావచ్చు. వీధి మొగ మెరుగని సీత నాల్గు బాటల కూడలిలో నిలబడి పరుల క్షమాభిక్ష నర్థింపవలసి రావచ్చు.

ఆలస్యం ఏమాత్రం లేకుండా మా అమ్మవేపు తిరిగి జవాబిచ్చాను. "సీత మనింట్లోనే వుండిపోకూడదా అమ్మా?"

మా అమ్మ నవ్వింది. ఆమెతో ఎలభై వసంతాల జీవితం గడిపిన మా నాన్నారికే ఆ మందహాసంలోని నిగూఢభావా లప్పుడప్పు డర్థంకావు. ఇక నేనా! అయోమయంగా ఆమె వేపు చూచాను. ఆమె సీతను వొళ్లో దాచుకుని మెల్లిగా సముదాయించటానికి ప్రయత్నిస్తోంది

ఆ దృశ్యం ఎంత హృదయవిదారకంగా వుంది!

తల నెఱిసిన వృద్ధు మా అమ్మ. ఆమె వొడిలో జీవిత సుడిగుండా లర్థంచేసికోలేని అమాయక హృదయ సీత! పద్మపత్రంలా కంపిస్తున్న సీతను చూడలేక గబగబా ఆ ప్రాంగణం దాటి బయటకు వచ్చేశాను.

చెట్లమధ్యగా సిగ్గుపడ్డ మొగంతో బయటకు వస్తున్న సూర్యుని చూచినా నా సీతను నేను మఱువలేకపోయాను కడుపునిండినా ఇంకా తృప్తిలేక తల్లిని బాధిస్తున్న లేగదూడను చూచినా ఆడుకుంటున్న ఆ బంగారుపాప నా మదిలో మెదుల్తూనేవుంది. గోళీలాడుతూ అల్లరిగా ఒకరి నొకరు త్రోసుకుంటున్న ఆ బడిపిల్లలను చూచినా, దిగులుగా ట్రంకుపెట్టె మీద కూర్చున్న ఆ నల్లబ్బాయి జ్ఞాపకం వస్తూనే వున్నాడు. కాలకృత్యాలు ముగించానన్న మాటేకాని గాయపడిన సీత హృదయాన్ని వూరడించలేనే అన్న వేదన మిక్కుటంగా బాధిస్తూనేవుంది. త్వరత్వరగా మరలా చావడిలోకి నడిచాను. అమ్మ అక్కడలేదు. పిల్లలిద్దరూ అప్పుడే ఎక్కడకు వెళ్ళారో అర్థంకాలేదు. సీత మాత్రం వంటరిగా గోడనానుకుని నిలబడి తనలో తనే కుమిలిపోతోంది.

నా రాకను గమనించినట్లులేదు సీత. దుఃఖ బాష్పాలామె కండ్లకు తెఱకట్టి ప్రపంచాన్ని చూడనీయకుండా చేస్తున్నాయిగామోసు! మెల్లిగా సమీపించి, కొద్ది దూరంలో నిలబడి "సీతా!" అని పిలిచాను నేను పిలిచిన పిలుపు నాకే వినబడినట్లులేదు. సీతకు వినబడి వుండదని నా అభిప్రాయం. కాని సీత మెల్లగా కళ్లు తెఱచి నా వేపు ఒక్కసారి చూచి తిరిగి కళ్లు మూసుకొంది.

ఆడవారి హృదయాలు అగాధాలుట! కానీ అప్పటి సీతను చూచిన వారికి మాత్రం నేనామె హృదయపీఠంలో ఏ కొద్దిగానో స్థానం సంపాదించుకొన్నానని మాత్రం తెలిసికోగలరు. సీతను సమీపించి మెల్లగా ఆమెను నా వేపుకు త్రిప్పుకున్నాను. అప్పుడు...అప్పుడు...మొదలు నరికిన తరువులా సీత నాపాదాలవద్ద రాలిపోయింది. హీనమైన నాపాదాన్ని వేడి కన్నీటితో అభిషేకం చేసి, తన సన్నని చేతులతో నన్ను బంధించి 'రామూ' అన్నది దీనంగా.

నేను చలితుణ్నయ్యాను నన్ను తృణీకరించిన సీతలో ఇంతగా నాపై వాత్సల్యమున్నదని అంతవఱకూ నాకు తెలీదు. మెల్లగా సీతను లేవనెత్తి "భయపడకు సీతా—ఇంకా నీ చిన్ననాటి రామూ చనిపోలేదు" అన్నాను డగ్గుత్తికతో. సీత ఏమీ మాట్లాడలేదు. తనలో తననుకుంటున్నట్లుగా "నా పిల్లలు... నా పిల్లలు..." అని మాత్రం కలవరించింది.

నా కళ్లు చెమ్మగిల్లడం నేను చూచుకోనేలేదు. నా ఊహల్లో నేను పరిభ్రమిస్తూ ప్రకృతాన్ని మఱచిపోవడం గమనించనేలేదు. సీత తన పమిట కొంగుతో నా కన్నీరు తుడిచే వఱకూ జాగృదవస్థలోకి నేను రానేలేదు.

"నన్ను జూచి నువు దుఃఖిస్తున్నావేమిటి రామూ!" వర్షించిన మేఘంలా వుంది ఆమె వదనం. జవాబుకోసం తడుముకున్నా న్నేను కొద్దిసేపు.

"నీ మెడకొక గుదిబండను కాదుకదు రామూ నేను?" అంత విషాదంలో కూడా ఇంత సున్నితంగా మాట్లాడడం ఒక్క సీతకే చేతనవును.

అందుకే ఆమె అంటే నాకు పంచప్రాణాలూ! ఇంతలోకి ఆ చిన్నిపాప పరుగెత్తుకుంటూవచ్చి తల్లి వొడిలో వాలింది. ఆ పాపను సీత ప్రేమగా హృదయానికి హత్తుకుంది. ఆ పాప నునుచెంపలపై ముద్దుల

వర్షం కురిపించింది. మాతృప్రేమ నంతటినీ నా ముందే వొలక బోసింది.

"ఈ జలజ, ఆ రఘులే రామూ నా జీవితానికేడు గడ. ఈ పసికందులను చూచే నే బ్రతుకవలసి వస్తోంది."

పెద్ద ఆరిందాలా సీత చెబుతున్న ఆ మాటలకు నేను నవ్వకుండా వుండలేక పోయాను. నా కళ్ళ ముందు పుట్టి పెరిగిన సీత చివరకు నాకే పాఠాలు బోధిస్తోంది.

"ఈ రోజే బళ్ళో చేర్పిస్తాను వీళ్ళిద్దర్నీ!" అన్నా నెమ్మదిగా ఆ పసిపిల్లల మొగాల్లోకి చూస్తూ. సీత నోటితో ఏమీ చెప్పకపోయినా ఆ కళ్లలో విరిసిన ఆ జ్యోతులు ఆమె భావాన్ని వ్యక్త పరిచాయి.

ఆలా ప్రవేశించింది సీత మళ్ళీ నా జీవితంలోకి. చిక్కు చిక్కుమనే మా యిల్లు మళ్ళీ ఆనంద తరంగాల్లో వోలలాడింది. మా అమ్మకు చేతినిండా పని; సీతకు మనసునిండా సంతోషం, పిల్లలకు కావలసినంత తృప్తి. ఒంటరివాణ్ణైన నేను మళ్ళీ సంసారంలో ఓ బాధ్యత కలిగిన వాణ్నయ్యాను. రాత్రి పూట పిల్లలకుపాఠాలు, పగటిపూట బడిపనీ, సాయంకాలం చక్కగా సీతతో అదీ ఇదీ మాట్లాడడం; మా యింట్లో సీత తిరుగాడుతుంటే రాజహంస నడయాడుతున్నట్లుండేది. ఆమె మా యింటికి ఒక కళ, లక్ష్మి. కానీ—

ఆ రోజు రాత్రి...

పుచ్చ పువ్వులావున్న వెన్నెల ఆకాశంనుండి క్రిందకు రాల్తోంది. సముద్రపు కెరటాలు గట్టునున్న బండరాళ్ళను విడువలేక విడువలేక వెనక్కు వెళ్తున్నాయి. 'మినర్వా'నుండి జనం ఒక్కరొక్కరే తిరిగి తమ యిళ్ళకి జేరుకుంటున్నారు.

అయినా ఆ నిశీథ ప్రశాంతత ఏమాత్రం చెక్కు చెదరకుండా అలానేవుంది. దరిదాపు నిర్జనంగావున్న గజపతిరోడ్డుగుండా ఇంటికి నడక ప్రారంభించాన్నేను. దారిలో పడుకున్న ఒకటి రెండు కుక్కలు నన్నుచూచి మొరిగి దూరంగా వెళ్ళిపోయాయి. ఇల్లు చేరటానికింకా ఎంతో దూరం వుండడంవల్ల త్వరితం చేసిన నా నడకనుచూచి పైనున్న పున్నమ చంద్రుడు కూడా పరుగెత్తడం ప్రారంభించాడు.

దూరంగా మారుక్రిందనున్న చీకటిలో ఏవో నీడలు రెండు ఒక దానిలో నొకటి త్వరత్వరగా కలిసిపోయాయి. అప్పుడే నన్ను దాటిపోయిన రిక్షాలో నుండి కిలకిలలు వినిపించీ వినిపించనట్లు వినిపించాయి. పైనున్న తారలుకూడా శశాంకుని పెనవేసుకుంటున్నాయి.

ఆ సౌందర్యానికి నేనూ వివశుణ్ణయ్యాను. నా హృదయాంతరాల్లో ఎక్కడో ఒకమూలనున్న ప్రేమకొంతెరలు తీయనిరాగ మాలపించాయి. అయినా ఇంటిమీది ధ్యాసతో నడుస్తూనే వున్నాను.

ఇంతలో—వెనుకనుండి గాజుల సవ్వడి. మల్లెపువ్వుల పరిమళం అనిర్వాచ్యమైన ఏదో ఆకర్షణకు లోబడి వెనుకకు తిరిగి చూడకుండా వుండలేక పోయాను.

తెల్లచీర ఆమె వొంటికి మరింత సోయగాన్ని సమకూరుస్తోంది. చక్కని ఆ వదనం నను సిగ్గుదొంతరలు చిందిస్తోంది ఆమె ఆ వెన్నెట్లో, ఒంటరిగా క్రీగంట దిక్కులు చూస్తూ — చూడ ముచ్చటేసింది. దరిజేరకుండా వుండలేకపోయాను

భీతహరిణి ఒక్కసారి నా వేపుచూచి, తల వంచుక నడవడం ప్రారంభించిందామె. మంత్రముగ్ధునిలా ఆమె ననుసరించాను.

ఆ అర్ధరాత్రి ఆ అందాలరాశితో ఎన్నో సందులూ, గొందులూ గడిచి చివరకు నేను చేరుకున్నది ఓ పూరిగుడిసె

బయట వెన్నెల వెలుగులు విహరిస్తుంటే ఆ పూరి గుడిసెలో గుడ్డిలాంతరు చివరిశ్వాస పీల్చుకుంటోంది. ఓ నులకమంచంవాల్చి, దానిమీద కూర్చోమన్నట్టుగా మౌనంగా సంజ్ఞచేసిందాయువతి.

పరులెవ్వరూ లేకపోయినా ఈ మూగప్రణయమెందుకో? నా నరనరాల్లో నాకే తెలియని చైతన్యమేదో ప్రవహిస్తోంది. నా మనస్సు అంతు తెలియని ఆనందప్రపంచంలో విహరించాలని ఉరకలు వేస్తోంది. ఆ మంచంపై కూర్చోకుండా ఆ యువతి వెనుకకుజేరి ఆమె వదనాన్ని నా వేపుకు త్రిప్పుకున్నాను. ఆమె సిగలోని ఒక మల్లెపువ్వు నా పాదాలక్రిందబడి, నలిగిపోయింది. బలంగా ఆమెను నా వేపుకు త్రిప్పుకోవడంలో ఆమె చేతి గాజు ఒకటి విరిగిపోయింది.

అప్పటికీ ఆమె నాతో మాట్లాడనే లేదు. దీనంగా నాకళ్లలోకి చూస్తూ చేయి జాపింది డబ్బుకోసమన్నట్లుగా.

ఒక అబల—అదీ అర్ధరాత్రి—నా అనుగ్రహాన్నాశించడం, నిజంగానాలోని పురుషత్వం కోటుకాలరు సవరించుకొంది. గర్వంగా ఆమెవేపు ఒక్కసారి చూచి జేబులోని పర్సుతీసి అమె వేపు విసిరివేశాను.

నాయీ చర్యచూచి మెరిసిన అమె కళ్లలో సౌందర్యదేవత తాండవించి నట్లనిపించింది నాకు.

ఆమెనుండి ప్రసరించిన చంద్రికలు అణువణువునా నాకు శైత్యోపచారాలు చేశాయి.

ఆమె వేపు చూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయాను చిత్రప్రతిమలా.

ఆమె పర్సు తెరిచింది. నాలో ఆభిజాత్యం వెలిగింది.

పర్సులో డబ్బుకోసం చూస్తోందామె. ఆమెలో విరిసిన అందాన్ని వళ్లోకిస్తున్నాన్నేను. చూస్తుండగానే—ఆమె యెందుకో కళవళపడింది. ముఖం చిట్లించింది.

ఎఱ్ఱబడిన ఆమె వదనం ఎంత అందంగా వుంది!

మెల్లిగా ఆమెను సమీపించి కారణం కనుక్కోవాలనుకున్నాను. అందుకు ముందు రెండడుగులు వేశాను.

ఇంతలో సుతిమెత్తని పదార్థమేదో బలంగా నా చెంపను—అబ్బా! కళ్ళు బైర్లుకమ్మాయి. ఆసరాకు పక్కనున్న గోడను—ఆనుకోవలసి వచ్చింది.

ఆమె బుసలు కొట్తోంది!

కోపంతో ఆమె నిలువునా కంపిస్తోంది!

ఆమె అంటున్న మాటలేవీ నాకు సరిగ్గా విన్పించలేదు. కానీ 'దరిద్రుడా!' అన్న శబ్దం మాత్రం నన్ను సమీపించి నా హృదయంలోకి చొచ్చుకుపోయింది. నాకాశ్చర్యం వేసింది. పిచ్చిపిల! నెలతిరిగే సరికి రెండువందల వెండిరూపాయలు సంపాయించే నన్ను దరిద్రుడంటోంది. నేనే దరిద్రుడ్నైతే ఈ హిందూదేశంలో ఇక నూటికి ఒకడుకూడా భాగ్యవంతుడుండడం—అసంభవం!

కూర్చున్న స్థలంనుండి లేచి ఆమెను సముదాయించబోయాను. నన్ను దగ్గరకు జేరనివ్వకుండా ఆమె కండ్లనుండి నిప్పులు కురిపిస్తూ ఉత్త పర్సు నా ముందు పడేసి "ఏదీ డబ్బు?" అని అరిచింది.

పర్సులో చిల్లరడబ్బులు మాత్రం వున్న సంగతి, అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. నాకు ఈ అర్ధరాత్రి ఇంత పరాభవం సహించడం తలగొట్టేసినట్లనిపించింది. అమె వేపు సూటిగా చూడలేకపోయాను. మౌనంగా అలాగే కూర్చుండిపోయాను.

కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం. తలవంచుకు కూర్చున్న నాకు ఎవరో ఏడుస్తున్నట్లనిపించింది. ఆ ఏడుపులో నుండి ఆవిర్భవించినట్లున్నాయి ఆ మాటలు. "ఈ నాడు కూడా గంజికి నేను నోచుకోలేదు. అరువు తెచ్చిన పూలకు డబ్బుకోసం వస్తాడు వాడు. ఇంతకన్నా అత్మ—"

వినలేకపోయాను నేనా మాటలు ఆమె హృదయంలోని బాధ ప్రతి మానవుడికీ అర్థమౌతుంది. కానీ మానవుడుగా చలామణీ అవుతున్నా ఆమెకు సహాయం చేసే స్థితిలో మాత్రం లేను.

ఆమె వేపు తిరిగి చూడకుండా ఆ గుమ్మం దాటి బయటకు వచ్చేశాను. వెనుకనుండి ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నట్లు కొద్దిదూరం వరకూ విన్పిస్తూనే వుంది.

నేను రోడ్డుమీద నడుస్తున్నానన్న మాటే కాని ఆమె రూపం నానుండి చెరుపుకోలేకపోయాను. బెదురుతున్న ఆకళ్ళు, చూడగానే ఆకర్షించే ఆ మొహం యింటికి చేరేంతవరకూ నన్ను వెంటాడుతూనే వున్నాయ్.

అదీగాక పరాభవం నాలో జ్వలిస్తున్నా, స్త్రీ కాంక్ష కూడా నాలో జ్వాజ్వల్యమానమౌతూనే వుంది. ఆమె కోపమూర్తిగా వకసమయంలో నాకు కనిపించినా, తెల్లచీరలో దాక్కున్న ఆమె దేహం నాకు చక్కిలిగింతలు పెడుతూనే వుంది.

ఇంటికి చేరి తలుపుతట్టగానే, గడియ వేసిలేదు గాబోలు, వూరకనే వచ్చేశాయి తలుపులు. లోపలికడుగెట్టి, గడియవేసి, పైనున్న చంద్రుడింకా వెలుగుతుండడం చూచి నాలో నేనే తిట్టుకుంటూ నా మంచం చేరబోయాను.

అసలే వేసవికాలం—అందులోనూ వెన్నెల రాత్రి. ఇటువంటి సమయంలో సామాన్యంగా మా అమ్మ నా మంచాన్ని దొడ్లోవున్న పున్నాగ చెట్టుకింద వేస్తుంటుంది. సీత రాకముందు మా అమ్మకూడా తన పడకను దొడ్లోనే వేసుకునేది. కాని సీత మా జీవితంలో ప్రవేశించినప్పటినుంచీ వారిద్దరు కలిసి ఇంట్లో పడుకోవడం అలవాటు చేసుకున్నారు. పిల్లలుమాత్రం నామాలిమి మానలేక, నా ప్రక్కనే తమ మంచాలు కూడా వేయించుకుని, కథ చెప్పించుకుని మరీ నిద్రపోయేవారు ప్రతి రాత్రీ.

అలవాటు ప్రకారం పున్నాగ చెట్టు క్రిందున్న పట్టెమంచం వద్దకు వెళ్ళాను. పున్నమి చంద్రుడు తన ఆకతాయితనం మానకుండా పడుకున్న వాళ్ళ మొగాలమీదకు వెన్నెల బాణాలు పంపుతూ చిలిపిగా నవ్వుతున్నాడు. ఆ పాలకాంతుల్లో నా మంచంమీద అమాయకంగా నిద్రపోతున్న సీత మొగం కొట్టవచ్చినట్లు కనిపించింది నాకు.

గాలికి గాబోలు ఆమె జడ ముడివీడి ఆ నల్లని శిరోజాలు పట్టు దిండుమీద నాట్యం చేస్తున్నాయి! నల్లని శిరోజాల మధ్యగా ఎఱ్ఱని ఆమె పెదవులు నవ్వుకుంటున్నాయి తమలో తాము!

ఆ సౌందర్య మూర్తిని ఒక్క క్షణం అలా చూస్తూ నిలబడ్డాను. ఇంతలో ఆ ప్రశాంతమూర్తి ఆ స్థలంలో అదృశ్యమై, ఇందాక నేచూచిన ఆ అందాల బరిణ నవ్వుతూ ప్రత్యక్షమైంది.

నాకేమీ తోచకుండా వుంది. ఇది కలా? యథార్థమా? మళ్ళీ ఒక్కసారి కళ్లు నులుముకుని ఆ మంచంవేపు చూచాను. సీత చిరునవ్వులతో నిద్రిస్తోంది.

సీతను చూస్తూ, ధనంకోసం, మా నాన్నమ్మకు నే ఆ వేశ్యను జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నందుకు నన్ను నేనే నిందించుకున్నాను. కాని—నన్ను నేనెంత నిందించుకొన్నా ఆ భావం మాత్రం నాలోంచి పోవడంలేదు.

డబ్బు పారేసి ఆ యువతిని కొనుక్కోగలను నేను. సీతకు డబ్బే కాక సర్వం సమకూరుస్తున్నాను. అయినప్పుడు నాకు, ఆ యువతిపైవున్న అధికారం సీతపై మాత్రం ఎందుకుండ కూడదూ?

ఈ పాపపు వ్యూహంలో కీటకాన్నయ్యాను. తప్పించుకుందామన్నా తప్పించుకోలేకుండా వున్నాను. అక్కడికీ వెనుకకు తిరగాలని రెండడుగులు వేశాను. కానీ మనసులోని కాంక్ష పైశాచిక వికటాట్టహాసంతో ఉటంకిస్తోంది. నాలో చెప్పలేని దౌర్బల్యం ఏదో ప్రవేశించింది. లోని భావావేశంతో బాటు ప్రతి అవయవమూ మహా ఆరాటపడిపోతోంది. మనసూ, మెదడూ, దేహం, ఒకటేమిటి చైతన్యమున్న ప్రతి అణువూ సీతపైనే కేంద్రీకృతమై నన్ను ఆమె వేపుకు నడిపించినై.

నిద్రిస్తోన్న ఆమె వంపుల సోయగంమీద పైనున్న పున్నాగపుష్పాలుపడి తీయని పరిమళాన్ని వెదజల్లుతున్నాయి. ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలకు చలిస్తున్న ఆమె సౌందర్యం విభ్రాంతి కల్గిస్తోంది.

ప్రతీ మానవుడిలో విరుద్ధశక్తులు పనిచేస్తుంటాయట! కానీ నన్ను అప్పుడు మాత్రం రాక్షసత్వం నిలువునా ఆక్రమించుకొంది. ఏంచేస్తున్నానో నాకే తెలీదు. నాలో మంచీ-చెడూ-విచక్షణ పూర్తిగా నశించింది.

నిద్రిస్తున్న సీతపై ఏమి అత్యాచారం చేశానో!

ఆమె ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి లేచింది. ఉన్మాదస్థితిలోవున్న నన్ను జూచి కెవ్వుమని కేక వేసి 'అన్నయ్యా!' అంటూ నా పాదాలవద్ద పడిపోయింది.

ఆమె కేకలు విని అమాయకంగా నిద్రపోతున్న ఆ పసికందులు కంగారుగా లేచి, సీత నా అయోమయ స్థితిలో చూచి మరింత బెంబేలు పడిపోయారు.

పిల్లల భీతావహస్వరం విని ఇంట్లో పడుకున్న మా అమ్మ అదాటుగా ప్రవేశించింది ఏమిటేమిటంటూ.

నా తల తిరిగిపోతోంది. కాళ్ల క్రింది భూమి లోలోతునకు క్రుంగుతున్నట్లనిపిస్తోంది. నిలబడలేక తూలి క్రిందబడబోయాను.

మా అమ్మ నన్ను చూచి మరింత గాబరా పడిపోయింది. 'ఏమైంది రామూ!' అని ఆదుర్దాగా ప్రశ్నిస్తూ నాకు ఆసరాగా పట్టుకుంది.

సీత తనకుతానే తెప్పరిల్లుకున్నది. పరిస్థితి నవలోకించి తన స్థానం తెలిసికున్నది గామోసు మెల్లిగా మా అమ్మ ప్రక్కకు చేరి "ఏమీ లేదమ్మా నేనూ, నిద్రలో కొద్దిగా పెద్దగా కలవరించడం చూచి అనవసరంగా భయపడిపోయాడు!" అన్నది.

సీత మాటలు విన్న నేను ఆమె వేపు చూడలేకపోయాను. ఎవరికైతే ద్రోహం తలపెట్టానో వారే నన్ను రక్షింపవలసి రావడం—నా గదిలోకి పరుగెత్తుకు వెళ్ళి మంచంమీద కుమిలిపోతూ పడుకున్నాను. అవ్యక్తంగా ఎప్పుడు కన్నుమూశానో!

మళ్ళీ కళ్లు తెరిచేసరికి ప్రపంచంలోని రణగొణ ధ్వనులు నా చెవికి వినబడుతున్నాయి. కానీ మా యిల్లే నిశ్శబ్దంగా వుంది. పిల్లల చిరునవ్వులు వినిపించడంలేదు. సీత అందెల రవళి మోగడంలేదు. మా అమ్మ మౌనంగా గృహంలోని పని గబగబా చేసుకుంటోంది.

గబగబా ఆమెవద్దకు పరుగెత్తుకు వెళ్ళాను. ఇల్లంతా అలా నిద్రపోవటానికి కారణ మేమిటని అడిగాను.

మా అమ్మ కొద్దిసేపు జవాబీయకుండా వూరుకొని తరువాత నెమ్మదిగా అన్నది. "ఎవరో దూరపు చుట్టాలు, ఎక్కడో వున్నారట! చూసివస్తానని వెళ్ళింది పిల్లను తీసుకుని. నిన్ను మాత్రం రఘును జాగ్రత్తగా మ స్తోండమంది!"

వర్షంలేని పిడుగు మీదపడింది. మరుమాటాడకుండా వెళ్ళిపోయాను. మా అమ్మవేపు చూడలేక.

ఏలా అకస్మాత్తుగా నా జీవితంలోకి ప్రవేశించిందో ఆలా అకస్మాత్తుగానే వెళ్ళిపోయింది సీత, నన్ను మళ్లీ ఒంటరివాణ్ణి చేసి. కాని వెళ్లిపోయేటప్పుడు మాత్రం నా మెడకో గుదిబండను తగిల్చి మరీ వెళ్లింది!